

Johan Gabriel Oxenstierna: Inträdestal vid Svenska Akademien

Talare

Johan Gabriel Oxenstierna
Politiker, skald

Mine Herrar! Den smickrande lott, att tillhöra edert Samfund, skulle af ingen mera lifligt än af mig skattas, om, för att räknas bland denna Akademis Ledamöter, det blott fordrades att älska de ämnen åt hvilka hon egnas. Endast intagen af min lycka, skulle jag då ej känna dess glädje blandad med jmförelsen af edra förtjenster och mina; ej påminnas om skillnaden mellan edra arbeten och de svaga lekar af vitterhet som någon gång roat mina stunder, utan föresats eller längtan att synas.

Saknaden af egenskaper, genom hvilka jag önskat att kunna deltaga i eder ära, likasom i edert antal, nekar mig likväl ej att känna värdet af den omsorg, med hvilken en älskad Konung hägnat de behagliga vettenskaperna, då Han åt Eder, mine Herrar, öfverlemnade deras vård. Om sjelf jag ej här kan gifva efterdömen, äger jag ännu den glädjen att finna dem, af hvilkas insigter de böra tagas; ännu den fågnad att förutse andras fullkomlighet, som med mera lycka skola en gång skänka åt smaken och lärdomen den höghet och den styrka de hämtat af eder kunskap. Än ser jag Skaldekonsten genom edra föreskrifter läras, att med lifliga färgor frambära till efterverlden målningen af ett upplyst tidevarfs tänkesätt, seder och behag; än Vältaligheten, öfvad att på fäderneslandets språk föreviga dess stora mäns hågkomst, ofta finna ämnet för sina loford, der hon emottagit undervisningen för sina uttryck, och ändteligen Vitterhetens Beskyddare ej vägra att utmed sitt namn, i Minnets förvar låta dem tecknas, åt hvilka Han i dag anförtrodde att vårda de lagar för snillet dem Han igenfann i sitt eget.

Deras stadgande och Hans eftersyn befästa omsider en tänkande ålders efterdöme, som upphört att anse vettenskaperna stridande mot ett manligt folks styrka. Det land som framfödt hjeltar, älskar nu att se berömmet ledsaga äran, och i de glada konsterna, så ofta dömdes att försvaga hjertat, ser ej annat än milda känslor, tjenande att blidka den hårdhet i hvilken dygden, mindre älskansvärd, saknar det välde behagen ensamt kunna gifva. Det är nu mera, klädt i Snillet

och Historiens prydnad, som den lyckliga dygden söker framtiden att äska dess
vördnad, som den förtryckte går att åkalla dess rättvisa. Hon ser dem gifvas af
tillkommande åldrar, och efterverlden bevarar de ädla gerningar som
vältaligheten och skaldekonsten framburit för dess domstol.

I denna fristad emottagas nu de Svenska SångGudinnorna, sedan de med
Gustafs tidevarf uppvaknat ur en långsam dvala. Glada att bebo det Tempel
Han för dem invigt, lyckliga att höra sig kallas af det Snilletts röst som på en gång
ger dem hägnad, eftersyn och ämne, nalkas de Norden i en prydligare dräkt, än
den hvarmed de följde dess härfärder och ristade Runor på Vikingarnes högar.
Bland föremål för odödliga beröm, äga de ej mer annan möda än valet af hjeltar,
och vid den Thron der de fordom med hårda ljud sjöngo förödande härnader,
mötes nu deras återkomst af enighetens lugn, frihetens dygder och
menniskoslägtets kärlek.

Ännu hafva de aldrig med otacksam tystnad förgätit sina välgörare, ännu aldrig
utplånat deras minnen som gifvit dem hägnad. En Arfvinge af Wasars Spira
undfår ej af dem i dag den första dyrkan. De vårda deras ära i sina häfder, lika
ömt som de sjelfve varit vårdade af deras välgerningar, och offra ännu åt en ny
Beskyddare densamma vördnad de egnat Dess Stamfäder, densamma kärlek de
varit vana att helga åt Gustafvers namn. Med glädje åtaga de sig på nytt
tacksamhetens pligter, och, riktade med den skatt af dygder de uppteckna,
öfverlemna åt forntiden dess dikter, för att blott med snilletts och behagens
färgor måla en tafla den sanningen tecknat.

Taggar

1870, Författare, Inträdestal, Man, Svenska Akademien

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/johan-gabriel-oxenstierna-intradestal-vid-svenska-akademien>